

Тогава полковникъ Поповъ заповѣда на командира на 11-и полкъ до 15 часа на 25 юлий да пристигне съ преднитѣ си две дружини и картечната рота на в. Попадия; на 25 заедно съ дружиннитѣ и ротни командири да се запознае съ участъка на 56-и полкъ, а на 26 юлий да заеме участъка съ дветѣ си дружини и картечната рота. Останалитѣ две дружини отъ полка да тръгнатъ и на 26 срещу 27 да застанатъ на североизточнитѣ склонове на в. Попадия.

На 26 юлий 11-и полкъ съ две дружини и картечната рота зае участъка отъ в. Попадия до к. 1881. Дветѣ дружини, следъ смѣната имъ отъ 55-и полкъ, пристигнаха на опредѣленото имъ мѣсто — в. Попадия.

Съ тѣзи ненавременни и неоснователни размѣствания 11-и Сливенски полкъ, който отъ началото на мартъ и до 26 юлий, въ продължение на 5 месеци, работи на три позиции по лѣвия брѣгъ на р. Черна и на две по дѣсния и бѣ се запозналъ и сродилъ съ мѣстността и позицитѣ, на 26 юлий зае нова, непозната за него позиция — Каймакчаланската.

Тукъ, отъ тая позиция, юнашкиятъ полкъ започна епическитѣ Каймакчалански боеве, настѣпателни и отбранителни, изнесе ги на плещитѣ си съ изумително себеотрицание, като пролѣ рѣки отъ кръвь и ги приключи съ честъ и достоинство.

Каймакчаланската позиция представлява планински гребень, образуванъ отъ масивитѣ: Рогачица — Попадия—Каймакчаланъ—к. 2368 — к. 1881. Насреща на този гребень по лѣвия брѣгъ на р. Бродъ се издига другъ гребень, успореденъ на първия, образуванъ отъ Чеганъ планина—Джемаатъ Ери — Метерисъ тепеси — Низидагъ. По тѣзи два гребена бѣха разположени позицитѣ на двата противници.

11-и полкъ зае и почна да укрепява участъка отъ чешмата въ политѣ на Старковъ гробъ до к. 1881. Вдѣсно бѣ 55-и полкъ, а влѣво 2/3-а бригада. Като граница между полка и 2/3-а бригада служеше р. Биюкъ дере. Командирътъ на полка раздѣли позицията на два дружинни участъка: дѣсенъ — отъ чешмата въ политѣ на Старковъ гробъ до седловината североизточно отъ к. 1944; лѣвъ — отъ тази седловина до к. 1881.

Когато 11-и полкъ прие Каймакчаланския участъкъ, работитѣ по укрепяването му бѣха останали много назадъ. Опредѣленъ планъ за укрепяването на този толкова важенъ участъкъ нѣмаше и не последва. Участъкътъ бѣ укрепяванъ отъ разни части: следъ стопяването на снѣговетѣ и до 7 юлий работи 24-и полкъ; отъ тази дата до 27 юлий — 56-и полкъ, а следъ това — 11-и полкъ. Въ очакване на боя укрепяването започна отъ по-важното — направа пѣтища за изкарване на артилерията, което отне по-голѣма частъ отъ времето и войскитѣ, тъй като направата на пѣтища по недостѣпнитѣ стрѣмнини не бѣ лека работа. Окопитѣ и изкуственитѣ препятствия останаха много назадъ. Почвата на позицията бѣ камениста съ голѣми каменни блокове, които само барутътъ можеше да разбие. Липсата на достатъчно шансовъ инструментъ, инженерни материали, взривни вещества, дървенъ материалъ и др. прѣчеше на успѣха за едно по солидно укрепяване. Скривалища за пехота отъ артилерийския и миненъ огнь, поради липса